

Ladislav Kubíček

Vzpomínám na nežádoucí zásahy

Na gynekologickém oddělení jsme měli v jednom pokoji tři starší pacientky s rakovinou. Jednou mně při vizitě řekly: „Pane doktore, víme, že jste věřící, chodíte do kaple, vy nám nebudete lhát. Řekněte nám, jak to s námi vypadá!“

Tak jsem tedy lhát nemohl a snažil jsem se jim taktně sdělit, že mají nádor a že je to vážné. Pacientky to zřejmě tušily, vždyť dnes jsou lidé natolik informovaní a dovedou poznat, jestli se jejich zdravotní stav lepší, nebo horší přes všechny útěšné řeči některých pánů doktorů. To zalhávání často duševní stav pacientů spíše zhoršuje. Ztrácejí pak důvěru vůči všem lékařům.

Pacientky moje vysvětlení v klidu přijaly a požádaly, jestli by nešlo zařídit tzv. zaopatření. Bylo to za totality, návštěvy kněze v nemocnici nebyly zrovna vítány. Domluvili jsme se tedy na večer, sestry s tím souhlasily a pacientky připravovaly. Jen aby nám do toho nepřišel primář nebo asistent...

Službu jsem měl večer já, všechno klapalo, pouze jsme čekali na příchod pana faráře. Samozřejmě - jak z udělán - přišel na namátkovou kontrolu oddělení primář.

„Pane kolego, co se tady děje?“

„Všechno v pořádku, pane primáři, jen ty tři pacientky s rakovinou mají zájem o zaopatření, tak čekáme na pana faráře.“

„A kde to chcete dělat?“ „V koupelně.“

„Tady máte klíče a udělejte to v mé pracovně.“

Krása! Rádi jsme vyhověli a všechno proběhlo v důstojném prostředí. Že by vyšší režie? Nebo by bylo humánnější, kdybych těm pacientkám lhal?

Druhý den při velké vizitě, když jsme se blížili k pokoji těch pacientek, pronesl pan asistent: „Musíme zas vymyslet nějaké povídání o jarním sluníčku, a jak to dlouho trvá, než léky zaberou.“ Pan primář však poklepal panu asistentova na rameno s poznámkou: „Už si můžeme, pane asistente, ty řeči odpustit. Ony už byly včera všechny zaopatřené.“

Jeden starší pacient měl nemocné srdce a jeho stav se zhoršoval. Byl inteligentní, viděl, jak to s ním vypadá. Byl svobodný, žil sám a já jsem ho navštěvoval. Jemně jsem mu naznačil, jestli by nechtěl, abychom zavolali pana faráře.

„No, neměl bych celkem námitek, ale víte, že jsem v celém městě znám jako volnomyšlenkář a ateista - však víte: když má smrt na jazyku, tak si volá faráře.“

„To by nebyl problém, řekneme panu faráři, aby přišel večer za tmy a aby o tom nikdo nevěděl.“

Pacient s tím souhlasil. Známé ženy našly čistý ubrus, nějakou svíčku a kytičku na stůl.

„Jen aby nám do toho nepřišla ta čarodějnice!“

Byla tím míněna pacientova sestra, také svobodná, která měla svůj pokojík přes chodbu. Nebyla oblíbená, žila samotářsky, lidé ji znali jen z jejích procházek s malým psíkem. K tomu je nutno dodat, že mě ta osoba před nedávným sdělila: „Pane doktore, doufám, že víte, že jsem buddhistka. Zemřel mně nedávno můj vedoucí a tady neznám nikoho, kdo má zájem o duchovní život. Nemohla bych vás požádat, abyste mně dělal vedoucího?“ No nazdar, řekl jsem si pro sebe. Já křesťan mám dělat nějakého guru buddhistce.

...

Čekali jsme tedy na pana faráře. Co čert nechtěl: otevřely se dveře a ve dveřích - sestra našeho pacienta! Zůstala stát s otázkou:

„Co se tady chystá?!“

„Víte, jak to s vaším bratrem vypadá, čekáme na pana faráře, aby mu dal svátost nemocných.“

„A to bych nemohla já dostat také?!“

To jsme zase zůstali stát zkoprnělí my. Ten večer byly uděleny dvě svátosti nemocných a z čarodějnice se stala čistá, pokorná ovečka Boží.

A já jsem musel bojovat s pokušením, jak jsem úspěšným buddhistickým guru. Dřív jsem často „radil“ Pánu Bohu, co by měl v nějaké choulostivé situaci udělat. Po takových zkušenostech už neradím a jen žasnu nad tou dramatickou reží Boží.

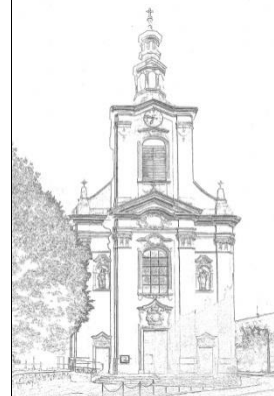
Při čtení meditací své klientky jsem si uvědomil, jaký je to rozdíl proti prožívanému růženci nebo prožívané mši svaté!

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)

VÁCLAV

Č. 8 (2020)

23. 2. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

7. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne - v 9.30

Út - 17.30

St, Čt - 8:00

Pá - v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci -----

Mše DD Milešov

Pá - 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 - 15:30 a 15:30 - 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

- Letní tábor pro kluky a děvčata 6-11 let pořádá 4. 7. - 11. 7. 2020 Salesiánské středisko Teplice. Přihlášky možno získat i na faře v Lovosicích.
- 22.2. **nebude** mše ve Velemíně
- 26.2. je **Popeleční středa mše svatá** s popelcem bude mimořádně **v 17:30**

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – čtvrtý příběh

Potom hospodyně zůstala v pokoji spát s dětmi a my s hospodářem jsme odešli do besídky v zahradě. Dlouho jsme nemohli usnout, leželi jsme a rozmlouvali spolu. A tu na mě začal naléhat: Řekni mi, pro Boha, po pravdě a s čistým svědomím, kdo jsi? Ty musíš být z dobrého rodu a prostáčka ze sebe jen děláš. Dobře čteš i píšeš, správně mluvíš a usuzuješ. To nemůže být selská výchova.

Povídal jsem vám otevřeně čistou pravdu o svém původu. Vám i vaší paní. Nikdy mě nenapadlo vám lhát nebo vás klamat. K čemu by mi to bylo? A co mluvím, nemluvím ze sebe, ale co jsem slyšel od svého zesnulého starce, plného Boží moudrosti, a co jsem pozorně přečetl u svátých Otců. Především však moji nevědomost osvětluje **vnitřní modlitba**, kterou jsem nezískal vlastními silami, ale milost Boží a učení starce ji zasadily do mého srdce. **To však je možné každému člověku.** Chce to jen mlčky se ponořit do vlastního srdce a častěji vyzývat posvěcující jméno Ježíše Krista. A hned každý pocítí vnitřní světlo, vše mu bude pochopitelné, dokonce i některá tajemství království Božího spatří v tom světle. Už i to je hluboké posvěcující tajemství, když člověk pozná tu možnost ponořit se do sebe, vidět se zevnitř, zakoušet slast sebepoznání, být dojat a sladce plakat nad svým pádem a zkaženou vůlí. Dobře uvažovat a mluvit s lidmi není tak těžké a nemožné, neboť rozum i srdce povstaly dříve než lidská učenost a moudrost. Rozum je možné kultivovat, učením nebo zkušenostmi, kdo však je bez rozumu, tomu žádná výchova nepomůže. V tom je podstata věci, že **jsme vzdáleni od nás samých a málo si přejeme, abychom se sobě přiblížili.** Jen sami před sebou utíkáme a pravdu zaměňujeme za bezcenné věci, a myslíme si: rád bych se věnoval duchovním věcem nebo modlitbě, ale starosti a péče o život mi k tomu nedopřejí čas. Ale co je důležitější a potřebnější - spása a věčný život duše

nebo pomíjivý život těla, o které se tolik staráme? A to, jak jsem říkal, přivádí lidi k rozvážnosti nebo k hlouposti. ...

Řekl jsem mu: Ano, miluj Ježíše Krista, a děkuj mu, to ano. Ale varuj se považovat různá vidění za bezprostřední zjevení milosti. Neboť to se může často stát i přirozeně, v řádu věcí. Lidská duše nemusí být vázána místem nebo hmotou. Může vidět i ve tmě, a vše vzdálené jako by se dělo blízko. To jen my nedáváme této duševní schopnosti možnost, aby se projevila, a dusíme ji buď pouty našeho zbytnělého těla, nebo zmateností a rozptýleností našich myšlenek. Ale když se soustředíme na své nitro, odvracíme se od všeho okolního a tříbíme mysl, tehdy duše dochází svého určení a působí účinněji. To je dílo přirozenosti. Slyšel jsem od svého zesnulého starce, že i lidé, kteří se nevěnují modlitbě, ale buď mají takovou schopnost, nebo jsou nemocní, i v nejtemnějším pokoji vidí světlo vycházející ze všech věcí, rozeznávají předměty, pocítují přítomnost někoho jiného a pronikají do mysli druhého člověka. **Ale co při modlitbě srdce pochází přímo z milosti Boží, je tak oblažující, že to žádný jazyk nemůže vypovědět,** ani k ničemu hmotnému přirovnat, ani k ničemu připodobnit to nelze. Vše smyslové je nízké ve srovnání se slastnými pocity milosti v srdci. ...

Asi měsíc jsem šel mlčky a hluboce jsem cítil, jak poučné a povzbudivé bývají dobré živé příklady. Často jsem čítával Dobrotoljubije* a ověřoval jsem si vše to, co jsem říkal slepému muži modlitby. Jeho vzorný příklad ve mně rozněcoval horlivost, vděčnost a lásku k Pánu. Modlitba srdce mě tak oblažovala, že jsem se považoval za nejšťastnějšího Člověka na zemi a nedokázal jsem si představit, jaká větší a lepší blaženost může být v nebeském království. Necítil jsem to jen ve své duši. I vše vnější se mi jevilo v okouzlujícím světle, a vše vedlo k lásce k Bohu a k děkování. Lidé, stromy, květiny, zvířata, všichni mi byli příbuznými, na všem jsem nacházel zobrazeno jméno Ježíše Krista. Jindy jsem pocíťoval takovou lehkost, jako bych neměl tělo, jako bych nešel, ale plul vzduchem. Jindy jsem se celý ponořil do sebe a jasně jsem viděl všechny svoje vnitřnosti, obdivoval jsem

důmyslné uspořádání lidského těla. Jindy jsem pocíťoval takovou radost, jako bych se stal carem. Při všech těch útěchách jsem toužil, aby mě Bůh nechal brzy umřít a já dal průchod vděčnosti u Jeho podnoží ve světě duchů.

Buď jsem se neuměřeně nechal unášet těmito blaženými pocity, nebo se tak stalo z Boží vůle, ale po nějakém čase jsem v srdci pocíťoval jakousi bázeň a chvění. Není to snad, pomyslel jsem si, zase nějaké trápení a protivenství, podobně jako za tu děvečku, kterou jsem v kapli naučil Ježíšově modlitbě? Mračna myšlenek na mě dotíraly. Vzpomněl jsem si při tom na slova ctihodného Jana Karpatského, který říká, že učitel se často uvádí do hanby a snáší protivenství a pokušení za ty, které duchovně uzdravil.

Abych ty myšlenky přemohl, zesílil jsem modlitbu a zcela jsem je odehnal. Povzbuzen jsem si řekl: Děj se vůle Boží! Byl jsem připraven přetrpět vše, co na mě sešle Ježíš Kristus za moji špatnost a pyšnou povahu. Ano, i ti, kterým jsem nedávno odhalil tajemství vnitřní modlitby, na to byli připraveni už před setkáním se mnou bezprostředním a tajemným působením Božím. Uklidnil jsem se tím a opět jsem šel s modlitbou, v útěše a radosti ještě větší než předtím. *v češtině Fikokalie, Centrum Aletti, Olomouc 2019

Richard Rohr

Utrpení

Když jsem byl mladý, přál jsem si pro Boha trpět. Představoval jsem si, jak jsem velkým a slavným mučedníkem. Je v tom něco romantického – položit vlastní život. Řekl bych, že se tak možná vidí každý mladý člověk. Když jste ale pak do utrpení skutečně ponořeni, není v tom nic slavného. Přísahali byste, že to nemá žádný smysl. Přísahali byste, že to nemá nic společného s něčím dobrým a svatým.

Tím nejdůležitějším na této vaší zkušenosti pouště je, že se z ní chcete dostat ven. Nedostatek účelu a smyslu jsou tím, co nám působí utrpení. Když naleznete ve svém utrpení ideál, směr, pak je můžete přijmout a být s ním. Ovšem velké utrpení, utrpení Ježíšovo je tam, kde žádný vzorový ideál není dán.

(meditace pro 7. neděli v mezidobí)